

Öylesine Bir Şehir İşte

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Mart 2025

Kadrajında saklıydı hayaletler en çok da gülüşüne özendiğim yaralı bir ceylanın sektiği ölüm gibi sınılandığım bazense acılarımın sivrildiği ve asla üstün körü sevmediklerim.

Bir külfetti kimine göre.

Oysaki sevgi ve nice duygu aşkın en çok da İlahi Aşkın ümmeti idi.

Sessiz yaşayanlar şehrinde saklıydı umut belki de öykündükleri sadece gürültü idi en çok metropollere özenen o sessiz şehrin rakımıyla içinde yaşayan insanların rakamının bir birini tutmadığı.

Şehrin atmosferinde huzur vardı çünkü şehrin sokakları alabildiğine boştu ve hoşluk getirecek sadece bulutların gözyaşıydı ve melankolinin ibresinde saklıydı mutluluk elbet öncesinde hayal gücüne esir düşen insanlara duyulan özlem.

Mevsimi olmayan hayaller kaplamıştı şehrin üstünü bu yüzden günde dört mevsimi yaşamak asla bir hayal değildi gerçi hayaller ve hayaletler ve de gerçekler birbirine karışmıştı ama.

Varlığa delalet gök kubbe ve yokluğun şiarı sessizliğin eşlik ettiği belki de bir korku tüneliymişçesine şehrin sokakları.

Terk edilen kimse ve hangi yürek ise aşkın tehir edildiği...

Bozacının da şahidi madem şıracı idi ve işte dokunulmazlığı sayesinde imkansızlığın sırlarına gömülmüştü insanlar ve nidaların söndüğü bulutları gözlerini kaçırdığı yağmur bazense bir anda bastıran tipi gibi.

İmgeler yoktu şehrin dağlarında çünkü şehrin girinti ve çıkıntıları da düş mahsulüydü ve iklimle duyguların seferberliği ne de olsa şehir idi tek hisseden ve duygularını bastıran belki de bu yüzden saniyesi saniyesine uymuyordu havanın.

Ruhların dezenfekte edildiği ıssızlığın da mahal verdiği o bitimsiz kuytular ve rahvan gölgeler en azından bir hüzün ırmağına süzülen göz yaşı ihtimali ile şehrin sakinleri de ruhsuzdu şehrin aksine. Müdavimi neydi sahi gökyüzünün ve kim ihbar etmişti de gizlenmişti herkes izbelere? Renkler cazcaflıydı ve de. Bir anda da solabilen. Evreleri ömrün aslında nimetin güzelliğine eşlik eden çirkin ve biçimsiz çatılar en çok da engebeli olmayan ruhların o düz çizgide bir ileri bir geri yürüdüğü üzere. Maviden bir sabah. Kararan bir öğle vakti. İkindiye rast gelen hüsrana ve yağmur. Gece oldu mu tüm şehir idi karla kaplanan ve sabah oldu mu baharın ansızın geldiği ve karları erittiği. İhlaslı renkler. İnancın şiarı iken beyaz. Aşkın simyasında saklı pembe ve kırmızı. Hırçın bulutlar şaibeli gölgeler kimsesizlikle sınanan bir şehrin yüreğinde saklı tuttuğu o ruh ikizi... Belki de bu yüzden öykünüyordu diğer şehrin dalgalı denizine ve eşlik eden martılarına simit atmak istiyordu şehrin şuarsuz sakinleri en çok da sahip olduklarının kıymetini bilmeden rücu ediyorlardı yeni hayallere ve kimse göçüp konacak o diğer şehre aslında sessizlik iken idame eden ve sitemin nazarında büyüyen bir özlem. Ne de olsa insanoğlu sahip olmadığına özenmişti bir ömür ve işte sessiz şehir de özenmişti şehrin sakinlerine belki de bir vapurdumanı olmalıydı aşkın iz düştüğü ya da bir ıslık martıları uçuran ve devasa dalgalar gemici fenerini arayan gözleri sandalda kürek çeken balıkçıların. Denizi olmayan bir şehirdi şaire özenen. Aslında şair idi sessizliğe kucak açan. Aslında kimliklerdi kimliksiz kalmaya şapka çıkaran. Çömelen dizlerine hücum eden dizeler ve şehrin ışıklar bir yanıp bir sönüyordu ne de olsa ıssızlığını avutuyordu sokak lambaları ve iman gücüne sadık kimse aslında biliyordu ki Rabbini gördüğü ve bildiği kadar hangi şehirde yaşıyor olmanın da önem arz etmediği. Hüzün vakti doğdu güneş. Tarlalar kucak açtı gün ışığına. Söndü sonra feri. Derken yıldızlar kucak açtı sessiz şehre aslında g/öç vaktiydi şehir sakinlerinin bir o kadar kalabalık şehirlerin de kaçkın mizacında saklı iken izdiham. Biri diğerine öykünüyordu. Diğeri de bir diğerine. Ve döngü başına buyruk ekliyordu zincirleri birbirinin ardına ne de olsa düşlerin pedalı yoktu ne de olsa ruhu fırar etmişti bir kez umudun ve ekmek teknesi aşk olan hüzün kucak açtı bilinmeze aslında hasretle yoğrulan yürekler çaresizliğin ne anlama geldiğini biliyordu nihayetinde şehir küstü kendi yalnızlığına aslında yalnızlık küsmüştü sessiz şehre.

Martılar göç etti.

Öcünü alacak olan kimse diğer şehre akın akın gitti.

Akan gözlerinde şelaleler peyda oldu ve nihayetinde Yaratan verdiği her şeye kulp takan insanlara ve şehre lanet etti.

Artık kar yağmıyordu artık güneş de kucak açmıyordu tarlalara.

Aslında karanlık çökmüştü üstüne bir günde kaç kere yalpalıyorsa mevsimler ve de rüzgar.

Sustu başaklar.

Söndü ışıklar.

Tüm şehir sükün etti hücrelerinden.

Tüm şiirler de uydu göç eden şehir sakinlerine aslında balta girmemiş duygular ormanı da ıssızlığını sonlandırdı ve yangın bürüdü ormanın gözlerini nihayetinde huzur dileyen kimse hüznle sırdaş oldu.

Gölgeler cafcaflıydı.

Rahmetse yok olmaya mahkum ne de olsa isyan etmişlerdi bir kere ve sahip olduğu her şeyi yok sayan bir şehir ve o şehrin sakinleri.

Unutulmuş düşler sokağı ise sonsuza kadar kayıplara karıştı ve şehir silindi yeryüzünden ve kimse yola çıkan yuttu kalabalıklar onca insanı ve bir şehir iken diğerine öykünen bilemedi de sahip olduklarının kıymetini.

Büyüdü gözlerinde renklerin acılar ve devasa bir büyütecini altında insanlara sirayet etti acılar aslında dik başlı her aç her acıyı sahiplendi ve sonsuzluk dilerken son buldu hayaller ve sahip olunan her şey yokluğa kavuştu ve rüzgar sustu ve dindi meltem ve erimedi yağmayan kar aslında sessizlik ve huzur dileyen nice şehre inat şehir içten içe çöktü ve yok oldu o şehir ve şehrin rakımı ile içinde saklı insanların rakımı sıfırlandı.

Asla var olmayacak bir hayale kucak açan şehir ve onca sakini birer metafor olarak sunuldu uzay çöplüğünde fınk atan kayıp ruhlar ve acılar silsilesi sonsuzluğa kadar da hapsoldü o sönmeyecek karanlığa.

Bir şehir göçtü içinden mevsimin.

Mevsimleri sonsuzluğa uğurladı Yaratan.

Aslında asla var olmayacak bir hayale kucak açmışken.

Sustu susturmadığı nefsine yenik düşen hangi şehirse ve kimse asla bilemedi sahip olduklarının kıymetini ve asla da bilemeyecekti içine düştüğü boşluğu sonsuzluğa sunan bir yakarıyla lanetlendi insanlar ve ölü şehir sorumlu olduğu ne ise sorun addedilen ve ihtirasın söndürdüğü nice hayat ve şehir.